

החברותא

בס"ד ערש"ק פר' בהעלותך י' סיון תשע"ט

החברותא בטאנן פנימי לחברים גליון מס 610

פנינים יקרים

בהעלותך את הנרות וכו' (ה, ב) פרש"י כשראה אהרן חנוכת הנשיאים חלשה דעתו שלא היה עמהם אמר לו הקב"ה שלך גדולה משלהם שאתה מדליק ומטיב. הכוונה בזה שאהרן הכהן היה מטיב ומנקה את הנרות מהדשן והפסולת. דומה לזה כח הצדיקים בכל הדורות לנקות לטהר נשמות בני ישראל ולהגביהם ולהעלותם ולהלהיבם באש קודש להשי"ת עד שתהא שלהבת עולה מאליה דהיינו שלך לעומת שלהם קיימת כנזכר לעיל.

בהעלותך את הנרות וכו' (ה, ב) בספר אמרי פנחס מובא בשם רבי שמערי"ל כי בפרשה זו מאיר אור הגנוז והראה כי בכל קטע בזה"ק בפרשה זו מרמזו אור הגנוז. הרמב"ן ז"ל מצביע על ברכת כהנים שלפני קרבנות הנשיאים ונרות שלאחר קרבנות הנשיאים שאינן בטל"ן רמז לנרות חנוכת החשמונאים שהיא נוהגת אף לאחר חורבן בגלותנו. כך שברכת כהנים ונרות חנוכת החשמונאים דרשו סמוכין בכבודו של אהרן שלא נמנה עמהם.

בהעלותך את הנרות וכו' (ה, ב) הרמב"ן מפרש שמכוון לנרות חנוכה שקיימת גם לאחר חורבן בית המקדש. בקדושת לוי מפרש שמצוות הנרות מכוונים לנרות שבת ונרות בית הכנסת שעל ידם מתעוררים הגעגועים לנרות המקדש. ולכן כשנכנסו החשמונאים להיכל היו כל הקרבנות והעבודות בטל"ן אך מצות נרות המנורה בלבד ביותר מאחר ורגילין בנרות בית הכנסת, לכן נעשה בהם הנס.

אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות (ה, ב) הקב"ה כולו אורה שנאמר (דניאל ב) ונהורא עמיה שרא והוא יתב"ש אמר לישראל התקינו לי מקדש ועשו מנורת זהב טהור, כיון שעשו באת שכינה. ולא יכול משה לבא אל אהל מועד לפי שנתבייש מהאור שלמעלה, מיד קרא למשה שנאמר וישמע את הקול מדבר אליו. מה דיבר? בהעלותך את הנרות. נמצא שעל ידי הבושה בעצמה שהרגיש שלא מתאים להגיש לרבש"ע כלים פחותים בושה זו היתה הסיבה שהמלך דוקא חפץ להשתמש בהן.

וזוה מעשה המנורה מקשה זהב עד ירכה עד פרחיה וכו' (ה, ד) המנורה צריכה להיות מקשה דהיינו חבור אחת. מורה על חבור ואהבת לרעך כמוך (ויקרא יט, יח) עד ירכה עד פרחיה מגדול ועד קטן. וזהו ויעש כן אהרן וגו' פרש"י להגיד שבחו של אהרן שלא שינה מסוד הכוונה של המנורה המורה על האחדות והשלום וכן היה מדתו של אהרן אוהב שלום ורודף שלום.

זאת אשר ללוויים מבן חמש ועשרים שנה ומעלה יבא לצבא צבא בעבודת אהל מועד (ה, כד) רש"י מביא דרשת חז"ל (חולין כד) שנים פוסלים ללוויים ואין מומים פוסלים בהם. רמז בזה שיש לכל אחד לזכור כי השנים שעוברים אי אפשר לתקן כי אין אבירה כבטל הזמן החולף, אולם אין מומים פוסלים בהם שאף אם נכשל וקלקל בחטא יכול לתקן ולשוב בתשובה שלמה להשי"ת.

בדרך רחוקה (ט, י) אמרו חז"ל ומובא ברש"י לא רחוקה ממש אלא אפילו חוץ לאסקופת העזרה. נלמד מזה שניתן לעמוד קרוב ולהרגיש רחוק ומדה טובה מרובה שאפשר להמצא רחוק ולהרגיש קרוב... (בית ישראל)

על פי ה' יחנו ועל פי ה' יסעו (ט, כ) יש רמז מוסר בכאן, על כל פעולה או תנועה שהאדם עושה יאמר אם ירצה השם או בעזרת השם, למשל בלכתו בדרך יאמר הגני נוסע בעזרת השי"ת ובדעתי לחנות במקום פלוני בעזרתו יתברך אם ירצה. וכשבא למקום החניה או יחזור ויתן שבת ויאמר הנה בעז"י באתי הנה, ובדעתי ליסע לזמן פלוני בעזרתו יתברך אם ירצה, נמצא שם שמים שגור בפיו בשעה שעולה במחשבתו ובשעת מעשה ככה בכל פעולותיו ע"כ לה"ק.

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

המשק שיחת הרא"ש זיע"א ז' ניסן תשל"ה ה'אבא לזכאס ע"מ א.א.

שהסביבה גורמת לנו, ע"י שהכאבים הללו יביאו אותנו לדביקות הבורא. הכאבים יזכירו לנו את ה"מה", "מה אנוש כי תזכרנו", וכשאדם משיג את ה"מה" שלו הוא מגיע לדביקות, וכשהוא מגיע לדביקות הוא משיג את הטמיר ונעלם המקיים אותו, ואז הוא מגיע לבחינת "פה אל פה אדבר בו", וזהו ההיסח הדעת.

וכשאנו כולנו נגיע לכזו שלימות שנחיה בלי אינטרסים, נגיע לאהבה שאינה תלויה בדבר, עיי"ז נזכה שמהתפילות שלנו יבנה הבית השלישי, והרבש"ע ישכין שכינתו עלינו. כל זה יהיה ע"י ש"ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשיו" זו מלכות אדום הרשעה שעכשיו הולך להם כ"כ טוב שאי אפשר לתאר כמה טוב להם, על אחת כמה וכמה טוב יהיה לנו מתי שהרבש"ע יתן לנו את הטוב. כשאנו נהיה באחדות יסוד הקטרוג מעלינו, ויהיה בחינה של "הס קטיגור וקח סניגור מקומו", ויגיע הישועה של כלל ישראל, והרבש"ע יבנה את הבית השלישי, ויהיה תחית המתים במהרה בימינו.

וכשאנו כולנו נתאחד ביחד כך, שהכאב שהחבר עושה לי יביא אותי לדביקות - זוהי בחינת משיח. וזה הוא היסח הדעת. כי בשעת מעשה הוא לא מסיח דעת משפלותו, וממילא המכה שהחבר נותן לו מעוררת אותו לדביקות הבורא, ולהכיר ששכינתא בגלותא. וכשכולנו ביחד נגיע לדרגות הללו, לאהבת יהונתן ודוד אהבה שאינה תלויה בדבר, זה הוא ההיסח הדעת. ומוזה נזכה ל"יושלמה פרים שפתנו", שהתפילות שלנו יעלו לשמים בשלימות ויבנו את הבית השלישי. על התפילות שיבנו את הבית השלישי אנו מבקשים "ותערב לפניך עתירתנו כעולה וכקרבן", כי עליהם להיות כעולה שהיא נשרפת באש כליל תקטר בכדי שיבנה מהם הבית השלישי. כבר אלפי שנים הוא מחכה בגלל שהתפילות לא היו "כליל תקטר" ובגלל שעדיין לא השלמנו את הבחינה של "כעולה וקרבן". וכשנהיה בשלימות הדעת יהיו התפילות שלנו בבחינת "כליל תקטר" ומהם יבנה הבית השלישי. וכאשר אנו נתאחד ביחד, ונחיה בשלום מהכאבים

שיחת הרא"ש זיע"א פרשת כי תשא תשל"ה ה'אבא לזכאס ע"מ א.א.

הבורא כל עולמים אין בו השגה כלל, ולא שייד שיהיה לאדם התקשרות עמו מתוך שכל הבנה. הדרך היחידה להשיג אותו היא להכיר בו מתוך המציאות שלנו שהוא המחיה ומהוה אותה. רק מתוך שאנו שקועים בבהמיות שלנו, ואנו חיים את המציאות שלנו ולא את המציאות שלו, ("מלייבט נישט מיט אים") אנו מובדלים מאיתנו. ולכן אנו כבהמה בלי דעת, בגלל שאין לנו חלק במציאות שלו. ובשביל זה הרבש"ע ברא בהמות וחיות, כדי שמהם נלמד מה אנו יכולים להבין.

הכוונה של בריאת העולם היתה בכדי שתתגלה הבחינה שנקראת "אנוש", ובאמצעותה יתגלה ויתפרסם הבורא כל עולמים. לפני בריאת העולם טענו המלאכים לפני הרבש"ע "מה אנוש כי תזכרנו", למה בכלל בראת את האנושות, מה אתה צריך בכלל לזכור אותם. אבל דוקא זה היה הרצון שלו בבריאה, ולכן הוא ברא אותה, בכדי שמתוך הבחינה הזו שנקראת "אנושות" יכירו וישיגו אותו. ללא האנוש הזה אין לנו שום התקשרות אליו. כי

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

המשך מעמ' קודם

בכדי שהוא יתפרסם באמצעות האנוש, ולשם מטרה זו ברא את העולם, כך האדם רוצה לעצמו את אותה גדולה, והוא רוצה להיות מפורסם כמו הקב"ה. נשאלת השאלה מהיכן הוא לוקח את הכח הזה? ממתי הוא נהיה מציאות לרצות את אותו דבר כמו הרבש"ע? התשובה היא, שבחטא עץ הדעת הוא נהיה נפרד, ונגרם פירוד בין הבורא והאנוש, והחכמה נשארה במציאות הנעלם. מאז האדם שואף כל הזמן לחכמה, אבל את החכמה הוא מייחס אליו בעצמו.

לכן הוא מוכרח שיהיה לו תמיד סיבות, בכדי שירגיש שהחכמה היא לא ממנו. והחכמה מאין תמצא. אם האדם יש לו חכמה היא לא ממנו, היא מאין. "אין" הוא הכח הנעלם המקיים ומהווה את כל הבריאה, רק שהוא נמצא בהעלמה. ולמרות שהבריאה קיימת ואנו רואים שהעולם מתקיים, הכח הזה הוא נעלם, מכיון שהעולם מרמה את עצמו לחשוב שהאדם הוא זה שעושה את הפעולות. הוא בונה, והוא ממציא, וכל החכמות הם ממנו. ומהרבש"ע - הבורא ומקיים את הכל שהוא עשה ועושה ויעשה לכל המעשים - רק מדברים, ולא מכירים שהוא המציאות של הבריאה. ואלמלי הסיבות גם לא היו זוכרים ממנו כלל. רק בגלל שהוא רוצה שכל ידח ממנו ידח, הוא עשה שבאמצעות האדם יהיה גילוי המציאות שלו. והבורא - שהוא חי וקיים המקיים את הכל - רוצה שע"י בחינת האין של האדם יתפרסם בעולם שיש בחינה נעלמת שנקראת "אין" שהיא המציאות של הבריאה. ורק האדם שהוא ברא יכול להודיע את זה. אך בגלל שלאדם יש בחירה הוא שרוי כל הזמן במלחמה בין מציאות שלו למציאות האין, ולכן הוא צריך סיבות.

המשך יבוא אי"ה

כמו שהבהמה אינה מבינה כלום כך אנו איננו יכולים להבין כלום. אך כמו שהבהמה יש לה חוש שמכירה את בעליה הזן ומפרנס אותה, כך אנו יכולים להכיר את הבורא שברא אותנו ומקיים אותנו בכל רגע. לשם מטרה זו הוא ברא בעולם את הדוגמא של הבהמות וחיות בכדי שנבין איך להשיג אותו. מה שאנו לא משיגים אותו זה מכיון שאנו לא מבינים מהי הבחינה שלנו. אם אנו רוצים להשיג אותו אנו צריכים קודם להשיג את עצמנו ואת הבהמיות שלנו, רק אחר שנהיה כבהמה נוכל להשיג אותו כבהמה שמכרת את בעליה.

הדרך היחידה למצוא את הרבש"ע היא, כאשר האדם חי בסיבות שלו. והיינו כי האדם הוא באותה בחינה כמו הבהמה, כמו שנאמר "ומותר האדם מן הבהמה אין". ורק מכיון שהאדם הוא צלם אלוקים הוא נקרא בשם המעלה "אדם", כמו שנאמר "כי בצלם אלוקים עשה את האדם". ובאיזה אופן יש לו את הזכיה להגיע למצב הזה להיות בבחינת "צלם אלוקים"? כאשר הוא מכיר את הבהמיות שלו, ורואה שאעפ"כ יש בו חכמה ומדע, הוא מתבונן איך מגיע אליו חכמה ומדע, ועי"ז הוא משיג ורוצה להאמין שיש מציאות של הבורא שהוא מלא חכמה ומדע, וכל החכמה שיש לו אינם ממנו רק מן המציאות הזו שנותנת בו חכמה ומדע. ונמצא שמתוך הכרת עצמו הוא מגיע להכרת הבורא והכרת גדלותו. נמצא שרק כאשר הוא משיג את עצמו הוא יכול להשיג את מציאות הבורא.

אך להשיג את עצמו זה דבר מאד קשה. בגלל שהאדם יש בו עקשנות עצומה. שורש הדבר נובע מכך שבכל אדם יש בו משיכה לבורא עולמים, והטבע הוא שלכל דבר שהוא נמשך הוא רוצה להיות כמוהו. וכמו שהרבש"ע ברא את העולם

המשך פנינים יקרים

ויאמר (משה ליתרו) אל נא תעזוב אותנו - והיית לנו לעינים (י, לא) הכוונה בזה שתמיד יהיו ישראל מתפעלים ואומרים אם יתרו שהיה בתחילה גוי ורק שמע דברים שקרו לבני ישראל הביא אותם להתדבק בה' ובתורתו, אנו בני ישראל שלא רק ששמענו אלא גם ראינו וגם חוינו על בשרנו על אחת כמה וכמה שראויים הדברים לעורר אותנו...

אל נא תעזוב אותנו (י, לא) לגבי מצות ישוב ארץ ישראל אל נא תעזוב אותנו מי שלא עולה לארץ ישראל לפחות שיהיה לו בן באר"י, ואם לאו לפחות לראות להחזיק בן הלומד תורה באר"י, או יש לו חלק כאילו ילדו. (לב שמחה)

ויהי העם כמתאוננים (יא, א) כל חטאתם היה כמה שלא האמינו שהכל לטובתם, כדי להכניסם לאר"י מיד שהרי היפלא מה' דבר? הלא יכול להוליכם בדרך טובה ונוחה, אלא שצריך להתקיים בהם דרשת חז"ל (ברכות ה) אר"י נקנית ביסורין ואם היו מקבלם באהבה היו יכולים להכנס לארץ מיד. (חדושי הרי"ם)

ויהי העם כמתאוננים (יא, א) אכילה זמנה בימי הנעורים, השינה זמנה בקבר, עצבות אין לה שום מקום ושום זמן, המתאוננים קוראים לזה עצבות ואני קורא לזה פריקת עול...

מי יאכילנו בשר (יא, ד) וצ"ב הלא במן הרגישו כל הטעמים? אלא הם רצו ממשות ולא טעם בלבד... (הרבי מקאצק זצ"ל)

והאיש משה ענו מאד (יב, ג) המילה ענו כתוב בלי יו"ד ואומרים חז"ל שמשום שהיה קשה למשה לכתוב בתורה על עצמו שהוא ענו בקש מהקב"ה שלפחות יכתוב בלי יו"ד, הקב"ה הסכים אך מאידך ציוה עליו לכתוב מאד. בדעת זקנים מבעלי התוספות אמרו שאותיותיה של המילה ענו במלואו עין נון ויו עולה כמנין רמ"ח דהיינו שמשה רבנו היה עניו בכל רמ"ח אבריו. וידע שכל מה שקורה בעולם מאת השי"ת הוא ומבטל עצמו בכל אבריו אל השי"ת. (ברכי נפשי)

ויקרא משה להושע בן נון יהושע (יג, טז) בתרגום יונתן בן עוזיאל מבואר כשראה משה את הענוה של יהושע שינה את שמו מהושע ליהושע. יש להבין מדוע בגלל הענוה היה צריך לשנות את שמו של יהושע? אלא חשש משה מהענוה הפסולה של יהושע כלפי המרגלים שיהיה כנוע להם, על כן שינה משה את שמו של יהושע לאמר י-ה יושיעך מעצת מרגלים, כך ששנוי השם כעין תפלה שלא יזיקנו הענוה הפסולה. (פניני יביע אומר)

והתחזקתם ולקחתם מפרי הארץ (יד, כ) תרגום יונתן בן עוזיאל תעבדון חזקתא - תעשו חזקה. הכוונה בדברי התרגום שאין והתחזקתם אלא קנין חזקה של התקשרות עמוקה עם הארץ ולא להסתפק בנעל גדר ופרץ...

והאיש משה עניו מאד מכל האדם (יב, ג) שלשה ענוים היו משה ואהרן אמרו ונחנו מה (שמות טז) אברהם אבינו אמר ואנכי עפר ואפר, דוד המלך אמר ואנכי תולעת. מדויק מלשון הכתוב מכל האדם שמשה היה עניו מכולם, וכן מרומזו אד"ם ראשי תיבות אברהם דוד משה. אברהם המשיג עצמו לתולעת אבל משה אמר אין אנחנו כלום. (שלה"ק)

יו"ל ע"י מערכת החברותא רח' עדני 3 ירושלים 91050
02 - 5829688 פקס: 02 - 5325477
מייל: av5829688@gmail.com ת.ד. 5080 ירושלים

לעילוי נשמת מוה"ר ר' אשר ב"ר אריה מרדכי זצ"ל זי"ע

